

ת"פ 44355/11/14 - מדינת ישראל נגד דוד מאיר אוחיון, מאור דהן

בית משפט השלום ברחובות

04 מרץ 2015

ת"פ 44355-11-14 מדינת ישראל נ' אוחיון ואח'

בפני כב' השופטת אפרת פינק
המאשימה
נגד
הנאשמים
1. דוד מאיר אוחיון
2. מאור דהן (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד מיקי ברגר

הנאשם 1 עצמו

הנאשם 2 הובא על ידי שב"ס

ב"כ הנאשם 1 עו"ד אורן יצחק

ב"כ הנאשם 2 עו"ד ערן ראו

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

מבוא

- נגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירה של נסיון התפרצות למקום מגורים בצוותא, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - "**חוק העונשין**"), יחד עם סעיף 25 וסעיף 29(א) לחוק העונשין. כמו כן מייחס כתב האישום לנאשם 1 עבירה של החזקת סכין למטרה לא כשרה, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.
- לפי המיוחס בכתב האישום, ביום 17.11.14, בשעה 11:25 או בסמוך לכך, ניסו הנאשמים להתפרץ לבית בו התגוררה המתלוננת, גב' ורדה ברונר (להלן - "**ורדה**") במשק 48, במושב בית חלקיה (להלן - "**הבית**"). הנאשמים נכנסו לחצר הבית שהיא מגודרת, כאשר הנאשם מס' 1 ניסה לפתוח את החלון הממוקם משמאל לדלת הכניסה

עמוד 1

באמצעות חפץ חד, ואילו נאשם מס' 2, ניסה לפתוח את דלת הכניסה באמצעות הקודן.

3. בהמשך לכך, כאשר בצעו שוטרים חיפוש ברכבו של נאשם מס' 1, נתפסה סכין בעלת להב באורך 7.5 ס"מ.

4. הנאשמים כפרו בעבירות המיוחסות להם בכתב האישום. בכפירתו אישר הנאשם מס' 1 את הימצאותו במקום ובזמן המיוחסים בכתב האישום, אלא שלטענתו, הבחין בתריס אלומיניום מונח בחצר ורצה לבקש את רשות בעלי הבית על מנת לאספו, בסברו שמדובר בפסולת. הנאשם מס' 2 דפק על הדלת ובעלי הבית הגיעו וסברו שהם מבקשים לבצע פשע. הנאשם מס' 1 הוסיף, כי הסכין שנמצאה ברכבו אכן היתה בשימוש, לצורך קילוף פירות. מכאן, כי הוכיח קיומה של מטרה כשרה. הנאשם מס' 2 הצטרף לכפירתו של הנאשם מס' 1, באשר לעבירה המיוחסת לו.

הרקע העובדתי

5. אין מחלוקת, כי ביום 17.11.14, לפני הצהריים, נמצאו שני הנאשמים בחצר ביתה של ורדה, כאשר הם סמוכים לדלת הבית. באותה העת, ורדה, אחותה, רחל אדלמן (להלן - "רחל") ואחיה, יהונתן כרמל (להלן - "יהונתן"), נסעו יחדיו ברכב, ראו את הנאשמים, ועצרו את הרכב בסמוך לבית.

6. לאחר שעצרו בסמוך לבית, החל דין ודברים בין ורדה, רחל ויהונתן לבין הנאשמים. בין לבין, הוזמנה המשטרה. בהמשך לכך, יצאו הנאשמים מחצר הבית, והחלו הולכים לכיוון רכבו של הנאשם מס' 1.

7. בסמוך לפני שהגיעו לרכבו של הנאשם מס' 1, עצרו השוטרים את הנאשמים.

8. בתיק הוגשו תמונות רבות של הבית ושל החצר. מהתמונות עולה, כי הבית והחצר מוקפים בגדר במבוק, וזאת למעט פתח בקצה הימני של הגדר, המאפשר כניסה של אנשים. דלת הבית נמצאת על הקיר שמול הכניסה לחצר ולשמאלה חלון סגור בתריס. על קצה הקיר השמאלי של הבית מונח תריס אלומיניום. השתכנעתי כי ניתן להבחין בתריס, רק לאחר כניסה לחצר (4/ת).

גדר המחלוקת

9. בתיק קיימות שתי מחלוקות: האחת, האם הנאשמים אכן ניסו להתפרץ לבית, או שמא אך בקשו לאסוף פסולת אלומיניום, ברשות בעלי הבית? השניה, האם הוכיח הנאשם מס' 1 כי החזיק את הסכין ברכבו למטרה כשרה?

10. באת כוח התביעה טענה, כי הראיות בכללותן מלמדות, כי הנאשמים אכן ניסו להתפרץ לבית, ובכלל זה: רחל תיארה כי הבחינה לראשונה בנאשמים, כאשר הם סמוכים לדלת הכניסה. לאחר סיבוב פרסה, ראתה את הנאשם מס' 2 מתעסק עם הדלת. תיאור זה תואם את התיאור שמסרה ורדה, אשר ראתה את אחד הנאשמים עם יד על קודן הדלת ויד על החלק התחתון של הדלת, ואת הנאשם השני מנסה לפתוח את החלון. התיאור גם תואם את הדברים שמסר יהונתן. התיאור שמסרו שלושת האחים אינו מתאים להסבר תמים בדבר מעשיהם של הנאשמים ומצביע על כך שהנאשמים ניסו להתפרץ לבית. גם ההסבר שמסרו הנאשמים שלפיו באו לשכור דירה, אינו סביר משום שמדובר בשוב חרדי; השוטר

לדני מסר כי הבחין בנאשמים הולכים במהירות לכיוון רכבם, משפילים מבט ומסתודדים. הנאשמים מסרו לשוטר לדני כי באו לשכור דירה; ורדה, רחל ויהונתן אשרו כי האנשים שאותם תפס השוטר לדני, הם האנשים שניסו להתפרץ לבית.

11. לטענת באת כוח התביעה, אין ליתן אמון בנאשם מס' 1, אשר מאשר, כי הנאשם מס' 2 היה בסמוך לדלת ואילו הוא היה בסמוך לחלון, אלא שלטענתו באו לאסוף תריס אלומיניום, לצורך מכירת ברזל. הנאשם הכחיש כי אמר שבאו לשכור דירה. המדובר בגרסה נעדרת הגיון והתיאור שמסר בדבר מעשיו, אינו עולה בקנה אחד, עם הגרסה המהימנה וההגיונית שמסרו עדי התביעה. הנאשם מס' 1 גם לא מסר פרט כלשהו באשר לטענתו כי הוא עוסק במכירת ברזל. הנאשם מס' 2 שתק בחקירתו ולא מסר כל עדות בבית המשפט, ויש בכך חיזוק לראיות התביעה נגדו. בנסיבות אלו, יש להעדיף את גרסתם של עדי התביעה.

12. עוד טענה, כי אין בעובדה שלא נמצאו טביעות אצבע של הנאשמים על הדלת והחלון, כדי להביא לזיכויים של הנאשמים, וזאת בהתאם להלכה שקבע בית המשפט העליון בענין זה.

13. באשר לסכין שנמצאה ברכבו של הנאשם - טענה באת כוח התביעה, כי הסברו של הנאשם, שהסכין משמשת לקילוף ירקות, אינו סביר ואינו מהימן. יתר על כן, הנאשם הודה כי עשה שימוש בסכין כשבוע לפני האירוע ובנסיבות אלו אין בכך הצדקה להמשך החזקתו ברכב.

14. בא כוח הנאשם מס' 1 טען, כי הראיות אינן מצביעות על אשמתם של הנאשמים, ובכלל זה: רחל ראתה תחילה את הנאשמים, כאשר הם לא מבצעים כל פעולה חשודה. באשר למה שאירע לאחר מכן מסרה רחל מספר גרסאות ומכאן כי אין ליתן אמון בעדותה; גם ורדה מסרה מספר גרסאות באשר למה שראתה; עוד הוסיף, כי טבעי שהעדים שהם אחים ישוחחו זה עם זה, וייתכן כי הושפעו זה מזה; יתר על כן, לא היתה כל התנהגות מחשידה מצד הנאשמים כאשר צעדו לכיוון רכבם, כאשר השוטר לדני ניסה להשחיר פניהם בעדותו בבית המשפט. השוטר לדני גם לא פירט בדו"ח שערך, את תשובתו של הנאשם מס' 1 והדבר מצביע על הטייתו נגדו. ייתכן גם כי הוסיף בדו"ח שהנאשמים מסרו לו שבאו לשכור דירה, הגם שלא אמרו זאת. השוטר לדני גם לא הזהיר את הנאשמים ולא אפשר להם להיוועץ בעורך דין. בנסיבות אלו, הדברים שהובאו מפיו של הנאשם מס' 1 בדו"ח הפעולה של לדני דינם להיפסל.

15. לטענת בא כוח הנאשם מס' 1, יש ליתן אמון בעדותו של הנאשם, אשר מסר הסבר מספק והגיוני למעשיו במקום, וגרסתו לא נסתרה. אם היו הנאשמים מבקשים להתפרץ לבית, סביר להניח כי היו מנסים להיכנס דרך החלון הצדי, שהוא נסתר מהכניסה והתריס שלו היה פתוח. הנאשמים גם לא ניסו לברוח מהמקום ואף שוחחו עם המתלוננת ואחיה טרם עזיבתם את המקום.

16. עוד טען, כי לא נמצאו טביעות אצבע של הנאשמים על הדלת והחלון, ומכאן כי לא ניסו להתפרץ לבית. גם לא נמצאו עליהם כלי פריצה, כפפות או סימנים מחשידים אחרים.

17. באשר לסכין טען בא כוח הנאשם מס' 1 - כי יש לאמץ את גרסת הנאשם, שלפיה הסכין נמצאה בשדה ונותרה ברכב, כאשר היא משמשת לקילוף ירקות.

18. בא כוח הנאשם מס' 2 הצטרף לטיעונו של בא כוח הנאשם מס' 1. בא כוח הנאשם מס' 2 הוסיף וטען, כי העדים זיהמו זה את עדותו של זה, ומטעם זה אין לקבל את עדותם. לטענתו, נוצר רושם מוטעה אצל העדים, כאשר ראו בחצר הבית את הנאשמים, הלבושים באופן שונה מהמקובל ביישוב, ולאור הפריצות הרבות שאירעו בבית בעבר. יתר על כן, הסימן שנמצא על החלון כלל אינו מעיד על נסיון התפרצות ולא נגרם כל נזק לחלון.

19. עוד טען בא כוח הנאשם מס' 2, כי לאחר שהנאשם שתק בחקירתו, החליט שלא להעיד בעקבות ייעוץ משפטי שקיבל. אין בכך כדי לחזק את ראיות התביעה, משום שהראיות אינן מבססות את הרשעתו.

דין והכרעה

20. על מנת להכריע אם הנאשמים אכן ניסו להתפרץ לבית, אתייחס לשאלות הבאות? מה בדיוק עשו הנאשמים בחצר ביתה של המתלוננת? מה נאמר בדין ודברים שבין המתלוננת, אחותה ואחיה, לבין הנאשמים? כיצד התנהגו הנאשמים בדרכם לרכב? ומה אירע כאשר השוטרים תפסו את הנאשמים. התשובה לכלל השאלות הללו מבוססת על גרסתם של העדים והערכת מהימנותם. לאחר מכן אדון במשמעות שיש לייחס להיעדרן של ראיות פורנזיות בתיק דנן.

גרסתה של רחל והערכת מהימנותה

21. אפתח בהערכת מהימנותה של רחל, אשר מסרה שתי הודעות למשטרה והעידה בבית המשפט.

22. בהודעתה הראשונה מיום 17.11.14 מסרה רחל, כי בשעה 11:25, בעת שנסעה ברכב יחד עם אחיה, יהונתן, ואחותה, ורדה, ראתה שתי דמויות עומדות ליד דלת ביתה של ורדה. האחד היה לבוש שחור והשני לבש מכנסי ג'ינס וחולצה שחורה. האחד עמד בצמוד לדלת והשני מעט יותר אחורה "כאילו גיבוי". לדבריה, שאלה את ורדה אם הזמינה טכנאי, והיא השיבה שלא ובקשה מיהונתן שיעשה סיבוב פרסה ויחזור לבית. כאשר חזרו לבית הבחינה שהשניים מתעסקים עם הקודן. לאחר מכן הוסיפה "אני חושבת שהצעיר זה שלבש ג'ינס הוא התעסק עם הקודן והשני לבוש השחורים התעסק עם החלון השמאלי". ורדה שאלה אותם מה הם עושים במקום והם אמרו שמחפשים דירה להשכרה (ת/5).

23. בהודעתה במשטרה מיום 18.11.14 הוסיפה רחל, כי בעת הנסיעה יהונתן נהג ברכב, היא ישבה על ידו וורדה ישבה מאחורה. לאחר שעשו סיבוב פרסה, ראתה את אחד האנשים עומד ליד הדלת, מתעסק עם הדלת, משחק עם הקודן והידית של הדלת ומתכופף לשניה. האדם השני עמד ליד החלון ולא ראתה מה הוא עושה, כי יהונתן וחלון הרכב חסמו את שדה הראייה שלה. ורדה שאלה אותם: "מה אתם צריכים" והם נבהלו נורא, הגיעו לכיוונם ואמרו שהם מחפשים דירה להשכרה. ורדה אמרה שהיא קוראת לבעל הבית והתקשרה למשטרה. יהונתן ניסה לעכב אותם והשניים החלו ללכת, כאשר אחד מהם הלך לחצר הסמוכה, והרים משחק ילדים. לבקשת יהונתן, החזיר את המשחק, והשני הלך ודיבר בטלפון. שניהם התחילו ללכת, ולפיכך נסעו אחריהם ברכב עד שראו את השוטרים תופסים אותם. ורדה אמרה לשוטרים שהם באו לגנוב, והשניים הכחישו (ת/6).

24. בעדותה בבית המשפט חזרה על עיקרי גרסתה במשטרה, אולם הוסיפה והבהירה מספר פרטים: כאשר חזרו עם הרכב לאחר סיבוב הפרסה, ראתה את האדם שלבש ג'ינס וחולצה שחורה, כאשר הוא משחק עם הקודן, "מישש למטה ולמעלה והתעסק (עם) הדלת מכל הכיוונים". לדבריה, הוא הרים ידיו ואז התכופף. השני עמד משמאלו והתעסק עם החלון. לדבריה, היה צמוד לחלון, אולם לא ראתה הרבה (פרוטוקול הדיון, בעמ' 13 - 14). עוד הסבירה לענין זה, כי שדה הראייה שלה אמנם היה חסום אולם לא באופן מלא, וכי ראתה את השני, כאשר הוא זז בצמוד לחלון. היא איננה יודעת אם נגע בחלון, אולם מניחה שנגע (שם, בעמ' 21); כאשר ורדה פתחה את הדלת, ושאלה מה הם צריכים, אמרו שמחפשים בית להשכרה. יהונתן אמר שהוא קורא לבעל הבית ובינתיים ורדה התקשרה למשטרה (שם, בעמ' 15).

25. מצאתי כי העדה רחל הינה עדה מהימנה ולא מצאתי כי ישנן סתירות של ממש בגרסאותיה, אלא לכל היותר פערים שהינם מינוריים ביותר.

26. כך למשל, רחל אמנם תחילה בהודעתה הראשונה (ת/5), כי הבחינה **בשניים** מתעסקים עם הקודן. אולם מיד לאחר מכן באותה הודעה הסבירה, **שאחד** התעסק עם הקודן **והשני** עם החלון. דברים אלו מהווים הבהרה מיידית של המשפט הראשון, שבהם רחל מסבירה כי לא שניים התעסקו עם הקודן, אלא אחד עם הקודן והשני עם החלון. על דברים אלו חזרה גם בהודעתה השנייה וגם בעדותה בבית המשפט.

27. גם דבריה של רחל באשר לנאשם שהיה צמוד לחלון עברו שינויים מינוריים שאין בהם השלכה על הערכת מהימנותה. כך, בהודעתה הראשונה אמרה שהבחור לבוש השחורים התעסק עם החלון. בהודעתה השנייה, אמרה כי לא ראתה מה הבחור הצמוד לחלון עושה, כי שדה הראייה היה חסום. בבית המשפט אמרה שאכן ראתה אותו מתעסק עם החלון, אולם לא ראתה בדיוק מה הוא עושה והבהירה כי איננה יודעת אם נגע בחלון. משמעות הדבר, כי במהלך עדותה הבהירה את הפער הקיים, לכאורה, בין שתי ההודעות. יתר על כן, רחל לא נסתה להשחיר את פניו של הנאשם מס' 1, לא מסרה כי ראתה אותו נוגע בחלון, אלא עמדה על גרסתה כפי שהיא והבהירה את כוונתה.

28. יש לזכור בהקשר זה, כי גרסתה של רחל, כמו גם גרסאותיהם של אחיה, היא תיאור מילולי של מה שראתה בעיניה. אך טבעי, שכאשר עד מוסר תיאור מילולי של מראה עיניים, תכלול כל גרסה שימוש במילים מעט שונות ובנוסף שונה. כאשר העד מסביר את ההבדלים בין התיאורים בצורה מתקבלת על הדעת, המתיישבת עם התיאורים הקודמים שמסר, אין בכך כדי לפגוע במהימנותו. לפיכך, מצאתי כי יש לייחס אמון מלא לגרסתה של רחל.

גרסתה של ורדה והערכת מהימנותה

29. הודעותיה של ורדה במשטרה לא הוגשו.

30. על גרסתה הראשונית של ורדה, ניתן ללמוד מתוך דו"ח הפעולה שרשם השוטר לדני, אשר הגיע למקום מיד לאחר האירוע. בדו"ח תיאר את הדברים שמסרה לו ורדה, כדלקמן: ורדה ציינה כי השניים התעסקו בדלת ובקודן, וכי היא וחבריה זיהו את השניים מתעסקים עם חלון התריסים ומנסים להרים אותו ולשחרר את הנעילה, כאשר ידיהם מתוחות לצדדים ואוחזים בנקודות שונות של התריס. היא צעקה לעברם והשניים הסתובבו ואמרו שהם מחפשים בית להשכרה. היא אמרה להם שהבית אינו להשכרה וכי תתקשר למשכיר אחר ביישוב. לאחר מכן, השניים התפצלו וחשוד אחד הניח משהו ליד הפח ועזבו את החצר יחד לכיוון הרכב (ת/1).

31. בעדותה בבית המשפט, סיפרה ורדה, כי באותו היום, ישבה ברכב מאחורי יהונתן שנהג ברכב ולצדו ישבה רחל. תוך כדי נסיעה, רחל שאלה אותה אם הזמינה טכנאים, והיא ענתה שלא ובקשה מיהונתן להסתובב. בשלב זה לא ראתה דבר. לאחר שיהונתן עשה סיבוב פרסה, חזרו לכיוון הבית ועצרו לידו, ראתה שני אנשים, אחד לבש שחור והשני ג'ינס וחולצה שחורה. לדבריה, ראתה אדם אחד עומד ליד הדלת והשני ליד החלון. ורדה הדגימה את מעשיהם של השניים, כאשר האדם שעמד ליד הדלת, שם יד אחת על הקודן ובמקביל התכופף. לדבריה, נוצר הרושם כי הוא מנסה להרים את הדלת. השני, שהיה ליד החלון, ניסה לפתוח את החלון, שיש לו שני חלקים, מהחלק האמצעי, ולדחוף אותו. בהמשך הסבירה, שכאשר תיארה במשטרה אם האדם המנסה להרים את החלון, כוונתה לפתיחת החלון באמצעות הרמה (פרוטוקול הדיון, בעמ' 7, 9 - 10).

32. ורדה הוסיפה בעדותה, כי שאלה את השניים אם הם צריכים עזרה, והם אמרו שהם רוצים לראות את הדירה להשכרה. אחד מהם הלך לכיוונה והשני הלך לכיוון ערימת הגרוטאות ולקח צעצוע. יהונתן אמר להם להמתין כדי לעכב

אותם. לאחד מהם היה מפתח ביד. לאחר מכן החלו ללכת והמטרה עצרה אותם בהמשך הרחוב (שם, בעמ' 7). עוד ציינה, כי בדיעבד מזכרה שראתה בבוקר רכב חונה בצד הדרך והדבר עורר אצלה חשד בשל הפריצות הרבות במושב (שם, בעמ' 9).

33. גם את גרסתה של ורדה מצאתי כמהימנה למרות קיומם של פערים קטנים בין גרסאותיה.

34. כך למשל, באשר לפער שבין התיאור שמסרה ורדה בעדותה לבין התיאור שהובא מפיה בדו"ח, וזאת ביחס למעשים שביצע כל אחד מהנאשמים. אכן, בעוד שבעדותה תיארה את מעשיו של כל אחד מהנאשמים בנפרד, בדו"ח נמסר התיאור ביחס לשניים יחדיו. עם זאת, לקחתי בחשבון, כי גרסתה של ורדה תועדה בדו"ח הפעולה מכלי שני. ורדה לא קראה את הדו"ח ולא חתמה עליו. יתר על כן, ניכר כי השוטר לדני כותב את התיאור כולו בהתייחס לשניים כמקשה אחת. ייתכן שכך תיארה ורדה עצמה את הדברים, וייתכן כי לדני הוא שברר לנסח את הדברים בצורה זאת. על ניסוח הדברים שבדו"ח על ידי לדני ניתן גם ללמוד מתיאורו את המעורבים כ"חברים", למרות שברור שמדובר באחים. מכל מקום, בהתחשב בכך שהגרסה נרשמה מכלי שני, ובהתחשב בצורת הכתיבה של הדו"ח, הגעתי למסקנה, כי הדו"ח אינו משקף את מה שראתה ורדה ביחס לכל אחד מהנאשמים. לאור האמור, גם לא מצאתי כי הפער שבין התיאור שמסרה ורדה בעדותה לבין התיאור שנכתב מפיה בדו"ח פוגע במהימנותה של ורדה.

35. פער נוסף נוגע לתיאור המדויק של המעשים שבצעו הנאשמים. בעוד שבחקירתה במטרה מסרה ורדה, כי הבחור ליד החלון ניסה להרים את החלון, בעדותה מסרה, כי ניסה לפתוח את החלון. ורדה הסבירה בעדותה פער זה ומסרה שכוונתה לפתיחה באמצעות הרמה. המדובר בהסבר סביר, כאשר בכל אחד מהתיאורים בחרה לעשות שימוש במילים שונות, שאין ביניהן הבדל ממשי. כפי שכבר ציינתי למעלה, השימוש במילים שונות לתיאור מראה עיניים הוא סביר והגיוני בנסיבות הענין.

36. גם לא מצאתי מקום לייחס משקל לכך שמסרה כי שני החשודים ציינו כי באו לשכור דירה מבלי שידעה למי בדיוק לייחס זאת. טבעי, שאדם שזה עתה נתקל באנשים שניסו להתפרץ לביתו, לא יזכור פרטים מעין אלו במדויק.

37. יתר על כן, התרשמתי כי ורדה השתדלה לדייק ככל יכולתה בעדותה, וכי אין לה כל עניין לפגוע בנאשמים, הגם שהיתה בסערת רגשות בעקבות האירוע. כך למשל, הגם שראתה שריטה במסגרת החלון, כאשר היתה יחד עם הזיהוי הפלילי, אמרה ורדה בעדותה, כי איננה יודעת אם אכן השריטה נגרמה מהמפתח של הנאשם, אלא שזאת רק הערכתה. ורדה גם הודתה שאיננה יודעת בוודאות כי היה לנאשם מפתח ביד, וייתכן כי מדובר היה בחפץ אחר.

38. לאור כל האמור, מצאתי כי יש לייחס אמון מלא לגרסתה של ורדה.

גרסתו של יהונתן והערכת מהימנותו

39. הודעתו של יהונתן במטרה הוגשה לבית המשפט בהסכמה ובאי כוח הנאשמים ויתרו על חקירתו הנגדית. בהודעתו מסר, כי בשעה 11:25 נסע יחד עם אחיותיו ברכב. כאשר עברו ברכב ליד הבית של ורדה, רחל מסרה כי היא רואה שני אנשים. בהמשך לכך עשה סיבוב פרסה וחזר לכיוון ביתה של ורדה. בשלב זה הבחין בשני אנשים, האחד לבוש

שחור והשני במכנסי ג'ינס וחולצה שחורה. אחד עמד ליד דלת הכניסה והשני ליד התריס. ורדה שאלה אותם מה הם מחפשים והם מסרו, כי מחפשים דירה להשכרה. ורדה אמרה להם שתתקשר לבעלת הבית ויהונתן יצא. לדבריו, נראו מאוד לחוצים. אחד מהם הלך לחצר ולקח צעצוע אולם יהונתן אמר לו שלא ייקח אותו. בשלב זה אמר להם שבעלת הבית מגיעה והם ענו שהם כבר לא צריכים והתחילו ללכת לכיוון הכניסה של המושב עד שהגיעה המשטרה. יהונתן הוסיף, כי ראה את שני האנשים בבוקר, בשעה 10:00 לערך, בתוך רכב בכניסה למושב (ת/16).

40. משהוגשה הודעתו של יהונתן בהסכמה, וללא חקירה נגדית, הרי שההודעה מהווה ראיה לאמיתות תוכנה ויש לייחס לדברים האמורים בה את מלוא המשקל.

גרסת האחים - ממצאי מהימנות

41. כאשר בחנתי כשלעצמה את כל אחת מהעדויות שמסרו האחים, רחל, ורדה ויהונתן, מצאתי כאמור, כי מדובר בעדויות מהימנות באשר לאירועים שאירעו ביום 17.11.14.

42. להערכת מהימנות האחים, יש ערך מצטבר, כאשר בוחנים את עדויותיהם כמכלול, וזאת הגם שכל אחד מהאחים, מטבע הדברים, ראה את האירועים מזווית מעט אחרת וחרט בזכרונו פרטים מעט שונים. העדויות מחזקות זו את זו, ותומכות זו בזו, במישורים רבים: כל האחים מוסרים תיאור דומה בדבר האירועים שאירעו לפני שנעצרו ליד הבית. התיאור כי רחל רואה ראשונה את השניים ושואלת את ורדה על כך, והסיבוב חזרה לבית; כל האחים מתארים תיאור דומה בדבר מיקומם של שני האנשים, כאשר חזרו לבית, כאשר הבחור שלבש מכנסי ג'ינס - הנאשם מס' 2 - עומד ליד הדלת, והבחור שלבש שחור - הנאשם מס' 1 - עומד ליד החלון. למעשה, תיאור זה תואם את תיאורו של הנאשם מס' 2. שתי האחיות מוסרות תיאור דומה מאוד בדבר מעשיהם של כל אחד מהנאשמים, שלפיו הנאשם מס' 2 מתעסק עם הקודן ומתכופף, ואילו הנאשם מס' 1 מתעסק עם החלון. אמנם, רחל מציינת כי לא ראתה בדיוק מה עשה הנאשם מס' 1 עם החלון, משום שיהונתן וחלון הרכב הסתירו לה את שדה הראייה. לעומת זאת, ורדה ישבה במיקום, מאחורי יהונתן שאפשר לה לתאר מה עושה הנאשם מס' 1. כאן המקום להעיר, כי העובדה שיהונתן מתאר אך שני אנשים עומדים, אינו פוגע במהימנות דבריהן של אחיותיו. יהונתן נהג ברכב, ואך טבעי, כי תיאורו יהיה מצומצם ביותר; כל האחים גם מתארים שיחה דומה ביניהם לבין הנאשמים, שבמהלכה נשאלים הנאשמים למעשיהם והם עונים כי הם מחפשים דירה להשכרה. בהמשך לכך, עונה להם ורדה כי תתקשר לבעלת הבית, ובמקום זאת מתקשרת למשטרה; כל האחים מוסרים תיאור זהה, שלפיו הנאשמים יוצאים לאחר מכן מהחצר, ונאשם מס' 1 ניגש לקחת צעצוע מערימה שמחוץ לבית; לכל אלה יש לצרף, את סדר הדברים הזהה שמתארים כל האחים.

43. אין בידי לקבל את טענת באי כוח הנאשמים, כי האחים הושפעו זה מזה וכי לאור הזיהום של העדויות אין לייחס להן משקל. אכן, ניתן להניח כי אחים ידברו ביניהם על אירוע טראומתי אשר חוו יחדיו. אולם, מההבדלים בין הגרסאות, ניתן ללמוד כי תיאורם עדויות לא היה כאן ואפילו לא השפעה הדדית. כל אחד מהאחים מסר גרסה עצמאית, כאשר יש בין הגרסאות הבדלים ופערים, כפי שכבר תיארתי. בנסיבות אלו, לא מצאתי כי היה זיהום של העדויות.

גרסתו של השוטר לדני

44. השוטר לדני הוזעק למקום לאחר קבלת הדיווח על נסיון ההתפרצות, והוא פגש את הנאשמים שהלכו ברחוב. לפי הדו"ח שערך, ראה את הנאשמים הולכים מהר יחסית ולבושם אינו מתאים לאנשי הישוב. כאשר ראו את השוטרים, השפילו מבט והתלחשו ביניהם. כאשר עצר אותם לתשאול וזיהוי, נראו מופתעים ומתנשפים. בינתיים, הגיעה ורדה עם אחיה, והם זיהו אותם כמי שחשודים בנסיון ההתפרצות. עוד תיאר, כי נאשם מס' 1 לבש טרנינג שחור ובגדיו היו מאובקים, ונאשם מס' 2 לבש מכנסי ג'ינס וחולצה שחורה (ת/1).

45. בעדותו הוסיף השוטר לדני, שכאשר נתקל בנאשמים ישר אמרו "מה אתה רוצה, מה עשיתי, לא עשיתי שום דבר" ולטענתו, מדובר בתגובה לא סבירה לבדיקה שגרתית. לדבריו, אינו יודע ממה היו בגדיו של הנאשם מאובקים (פרוטוקול הדין, בעמ' 9 - 10).

46. לא מצאתי כי יש בגרסתו של השוטר לדני בדבר התנהגות הנאשמים בהליכה מהבית ובדבר לבושם כדי לסייע בהכרעת הדין, וזאת למעט זיהויים, שלמעשה אינו שנוי במחלוקת, כמי ששהו קודם לכן בחצר הבית. ההתנהגות שתיאר השוטר לדני אינה התנהגות מפלילה, כשלעצמה, ולא היה עליהם דבר מה, שיש בו כדי להפלילם.

גרסת הנאשם מס' 1 והערכת מהימנותו

47. הודעתו של הנאשם מס' 1 הוגשה לבית המשפט והוא העיד במשפט.

48. בהודעתו מסר, כי הגיע למושב 10 דקות לפני שנעצר, וזאת לשם חיפוש ברזל. לטענתו, הוא אוסף ברזל במושבים ומוכר אותו באזור התעשייה בקרית מלאכי. לדבריו ראה תריס אלומיניום גדול זרוק בחצר הבית ורצה לשאול את בעלי הבית אם ניתן לקחתו. לפיכך, דפק בדלת, אולם לא היתה תשובה. מחוץ לבית אסף צעצוע. פתאום הגיע רכב ושאלו מה הם מחפשים ומדוע לקח את הצעצוע. בהמשך לכך הלך לרכבו, הגיעה ניידת ועכבה אותם. הנאשם הכחיש, כי אמר שהגיע לחפש דירה. לטענתו, לא ברח מהמקום ואילו היה מבצע עבירה, היה בורח. עוד הוסיף, כי הסכין שהיתה ברכב משמשת לקילוף ירקות וניתן להריחה (ת/7).

49. בעדותו בבית המשפט מסר, כי כדרכו, בא לחפש אלומיניום במושב. כאשר ראו את התריס הנאשם מס' 2 דפק בדלת על מנת לבקש את רשות בעלי הבית. לדבריו, באותו זמן עמד עם ידיים שלובות, לשמאלו של הנאשם מס' 2, ליד החלון. כאשר עמדו לצאת, הגיע רכב, ושאלו מה הם מחפשים. לדבריו ענה כי הם מחפשים אלומיניום. הנאשם הכחיש כי אמר שהם מחפשים דירה להשכרה. כן הוסיף, שלא שמע את הנאשם מס' 2 אומר דבר כזה. עם זאת, הנאשם לא ידע להסביר מדוע כל האחים והשוטר אמרו, שכך נאמר להם. עוד הוסיף, כי היתה ערימת זבל ליד והוא לקח משם צעצוע אולם הבחור שהגיע לקח אותו מידו. לאחר מכן עזבו את המקום, בהליכה רגילה, והגיעה משטרה. הנאשם חזר על גרסתו, כי הסכין ברכב משמשת לקילוף ירקות וניתן להריחה. (פרוטוקול הדין, בעמ' 25 - 26).

50. לא מצאתי כי ניתן לתת אמון בגרסתו של הנאשם מס' 1, אשר מסר גרסה בלתי הגיונית ובלתי מתקבלת על הדעת. לא מצאתי כי ניתן לראות את תריס האלומיניום מהרחוב, אלא אך לאחר שנכנסים לחצר, ומכאן כי גרסתו של הנאשם מס' 1 כי נכנסו על מנת לבקש את התריס אינה סבירה. גם התיאור שמסר כי עמד עם ידיים שלובות ליד החלון, אינו תואם את התיאור שמסרו האחים, שלפיו היה צמוד לחלון. אם אמנם נכון היה שהאחים הגיעו, כאשר כבר עמדו לצאת, כיצד ייתכן כי האחים ראו אותם כשפניהם אל הדלת והחלון. מצאתי קושי מיוחד לתת אמון בגרסתו של הנאשם, כאשר שלושת האחים מציינים, כי הנאשמים אמרו להם שהם מחפשים בית להשכרה, ואילו הנאשם מס' 1 מכחיש את אמירת הדברים. לא מדובר באמירה סתמית, שייתכן והנאשם מס' 1 לא שמע אותה. כל אחד מהאחים מתאר שיחה, הכוללת לפחות שאלה ותשובה, שבעקבותיה האחים אף עשו עצמם מתקשרים לבעלי הבית. נסיבות אלו אינן מותירות מקום לספק, כי אחד הנאשמים אכן אמר דברים אלו וכי שניהם שמעו זאת. אם אכן כל מבוקשם של הנאשמים היה לאסוף את התריס שהיה זרוק, מדוע לא אמרו זאת לאחים, ומדוע אמרו חלף זאת, כי מחפשים לשכור בית? קושי נוסף בגרסתו של הנאשם מס' 1 מצאתי בכך שאמר כי הגיעו 10 דקות קודם לאירוע למושב, כאשר יהונתן מצין שראה את רכבו של הנאשם בפתח המושב כבר בשעה 10:00, משמע כשעה וחצי לפני האירוע. גם ורדה העידה לענין זה. הנאשם

מס' 1 סותר את גרסאותיהם של האחים בנקודה נוספת הנוגעת לנקודת הזמן שבה ניגש לקחת את הצעצוע. בעוד שהאחים מספרים כי לקח את הצעצוע לאחר דין ודברים עמם, הוא מספר שתחילה לקח את הצעצוע ורק אחר כך הגיעו האחים. תיאור זה אינו מתאים לתיאורם ונראה כי מטרתו להרחיק עצמו מחצר הבית.

51. לאור כל האמור, לא מצאתי כי יש בידי ליתן אמון בגרסתו של הנאשם מס' 1.

52. כאן המקום להתייחס לטענת בא כוח הנאשם מס' 1 בדבר הפגיעה בזכות ההיוועצות. הטענה מוקדה בתחקור בשטח. מכיוון שלא מצאתי מקום ליתן משקל כלשהו לתחקור זה, ממילא גם אין לטענה השלכה ממשית על הדיון בתיק.

שתיקת הנאשם מס' 2 בחקירתו ואי מסירת עדות בבית המשפט

53. הנאשם מס' 2 שתק לאורך כל חקירתו (ת/8) וגם בחר שלא להעיד.

54. שתיקתו של נאשם בחקירתו והימנעותו מלהעיד עשויות לשמש כחיזוק לראיות התביעה (סעיף 162 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982; רע"פ 4142/04 **מילשטיין נ' התובע הצבאי הראשי** (14.12.06)). ההחלטה אם שתיקתו של נאשם תשמש כחיזוק לראיות התביעה, ומשקלה של השתיקה, יקבע בכל מקרה על פי נסיבות המקרה. אולם, אין די בהסבר סתמי ובלתי הגיוני לבחירתו של הנאשם לשתוק (ע"פ 3731/12 **סוילם נ' מדינת ישראל** (11.11.14)). יתר על כן, כאשר עולה מראיות התביעה מסקנה מפלילה לכאורה, הימנעותו של נאשם מלהעיד ולעמוד למבחן החקירה הנגדית מותירה את מסקנת ההפללה ללא משקל שכנגד, ועשויה להוביל להרשעתו (ע"פ 2132/04 **קייס נ' מדינת ישראל**, בפסקה 38 לפסק דינה של השופטת א' פרוקצ'יה (28.5.07)).

55. בא כוחו של הנאשם מס' 2 טען, כי הנאשם שתק בחקירתו משום שאינו סומך על המשטרה. מאחר שהנאשם בחר לשמור על זכות השתיקה בחקירתו, עדותו היתה נתפסת כעדות כבושה ולפיכך ניתן לו יעוץ משפטי להימנע מלהעיד.

56. ייתכן כי ניתן לנאשם מס' 2 יעוץ משפטי ראוי. אולם, הימנעותו של הנאשם מס' 2 מלמסור גרסה כלשהי והיעדר הסבר מצדו בדבר מעשיו בחצר הבית, הותירה את הראיות המפלילות שהוצגו כנגדו ואת גרסת עדי התביעה ללא מענה של ממש. גם גרסתו של הנאשם מס' 1 לא נמצאה כמהימנה. בנסיבות אלו, מצאתי לנכון ליתן לגרסת עדי התביעה, את מלוא המשקל, כאשר הימנעותו של הנאשם מס' 2 מלהעיד משמשת כחיזוק לראיות התביעה.

ראיות פורנזיות

57. שאלה נוספת המתעוררת היא, אם יש ליתן משקל, להיעדרן של ראיות פורנזיות בתיק דנן.

58. תחילה, באשר לקיומה של שריטה בחלון. החוקר יחיאל דהן היה בבית והבחין בשריטה בחלון. השוטר דהן סימן את השריטה על גבי התמונות, וטען כי להערכתו מדובר בסימן של החדרת חפץ (ת/4, עמ' 6; **פרוטוקול הדיון**, בעמ' 19 ו-22). גם ורדה העידה כי ראתה את השריטה, אם כי סייגה את דבריה לענין זה. יחד עם זאת, לא הוגשה כל חוות דעת, שלפיה אכן מדובר בשריטה אשר נגרמה זה מקרוב על ידי מפתח או חפץ חד אחר. בנסיבות אלו, אין בידי ליתן כל משקל לשאלה אם אכן מדובר בשריטה שנגרמה אגב נסיון ההתפרצות, אם לאו.

59. אין מחלוקת כי לא נמצאו על הנאשמים, או במקום, כלי פריצה או כפפות (נ/1).

60. גם אין מחלוקת, כי לא נמצאו טביעות אצבע של הנאשמים על החלון ועל הדלת. אולם, המעבדה לזיהוי פלילי

נטלה מעתקי טביעות אצבע מהחלון ומהדלת ולפי הדו"ח שערכה, נמצאו שתי טביעות אצבע שאינן ניתנות להשוואה ושלוש הניתנות להשוואה (ת/9, ת/10, ת/15).

61. עם זאת, לא מצאתי כי יש בממצאים אלו כדי להוביל לזיכויים של הנאשמים.

62. הלכה פסוקה היא, כי אין בהיעדרן של טביעות אצבע הניתנות לזיהוי, כמו גם ראיות פורנזיות אחרות, כדי לזכות את הנאשם, וזאת כאשר קיימות ראיות מספקות אחרות המבססות את אשמתו של הנאשם (ע"פ 3947/12 **שאדי נ' מדינת ישראל** (21.1.13); ע"פ 3176/03 **ווחידי נ' מדינת ישראל** (6.6.07); ע"פ 5724/95 **אבו-דחאל נ' מדינת ישראל** (12.5.96)).

63. במקרה שלפניי, נמצאו טביעות אצבע, אלא שהן אינן ניתנות להשוואה. משמעות הדבר, כי בשל קושי טכני כלשהו, לא נותרו טביעות האצבע באופן המאפשר השוואה. עובדה זו, איננה שוללת את האפשרות, כי הנאשמים נגעו בדלת ובחלון, אלא שבשל קושי טכני, לא ניתן לערוך השוואה בין טביעות האצבע שנמצאו לבין טביעות האצבע של הנאשמים.

החזקת סכין

64. האם עלה בידי הנאשם מס' 1 להוכיח כי הסכין שימשה למטרה כשרה?

65. לפי גרסתו של הנאשם מס' 1, מצא את הסכין בשדה ועשה בה שימוש לצורך קילוף ירקות. עם זאת מסר, כי עשה שימוש בסכין בפעם האחרונה שבוע לפני האירוע. גם אם אקבל את גרסתו של הנאשם מס' 1 כמהימנה, אין בה כדי להסביר מדוע הסכין היתה מצויה ברכב בעת שנתפסה בה, משמע כשבוע לאחר שהשתמש בה לאחרונה. הנאשם לא העיד כי שכח את הסכין ברכב וגם לא טען לענין זה.

66. החזקת סכין ברכב הינה אסורה, אלא אם הנאשם הוכיח, כי הסכין משמשת למטרה כשרה, בזמן ובמקום שבו נתפסה. שימוש ספוראדי בסכין למטרה כשרה, אין בו כדי להוכיח כי הסכין היתה ברכב, בעת שנתפסה בה, למטרה כשרה.

סוף דבר

67. מהתיאור שמסרו האחים עולה, כי הנאשם מס' 1 ניסה לפתוח את חלון הבית, בעוד שהנאשם מס' 2 ניסה לפתוח את הדלת. המסקנה היחידה ההגיונית המתבקשת מהתיאור שמסרו עדי התביעה היא שהנאשמים ניסו להתפרץ לבית. מכאן, כי די בעדויותיהם של עדי התביעה כדי לבסס את אשמתם של הנאשמים בעבירה של התפרצות. לעדויות אלו נמצא חיזוק בשתיקתו של הנאשם מס' 2 בחקירתו ובהימנעותו ממתן עדות בבית המשפט.

68. לפיכך, אני מרשיעה את הנאשמים בעבירה של נסיון התפרצות למקום מגורים בצוותא, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, יחד עם סעיף 25 וסעיף 29(א) לחוק העונשין.

69. הנאשם מס' 1 לא הוכיח כי עשה שימוש בסכין למטרה כשרה, בעת ובמקום שנתפסה הסכין ברכב. מכאן, כי אני מרשיעה את הנאשם מס' 1 גם בעבירה של החזקת סכין למטרה לא כשרה, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.

ניתנה והודעה היום י"ג אדר תשע"ה, 04/03/2015 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נדחה לטיעונים לעונש ליום 9.3.2015 שעה 15:00.

מובהרת לנאשם 1 חובת ההתייצבות וכי לא יקבל הזמנה נוספת. עוד מובהר לנאשם כי במידה ולא יתייצב יוצא כנגדו צו הבאה וניתן יהיה לדון בהעדרו.

הנאשם 2 יובא על ידי שב"ס.

ניתנה והודעה היום י"ג אדר תשע"ה, 04/03/2015 במעמד הנוכחים.

אפרת פינק , שופטת

קלדנית/יפה

הוקלד על ידי יפה מדהלה